

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Filipa Dienstbiera, soudce JUDr. Josefa Baxy a soudkyně JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobce: **Mgr. F. Š.**, proti žalované: **Vězeňská služba České republiky**, se sídlem Soudní 1672/1a, Praha 4, o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu Plzni ze dne 9. 4. 2019, č. j. 57 A 155/2018 – 87,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalované **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobce žádal Vězeňskou službu České republiky, Věznici Ostrov o poskytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím. Věznice podle žaloby hodlala přenést svou povinnost poskytnout požadovanou informaci na Generální ředitelství Vězeňské služby České republiky, s čímž stěžovatel nesouhlasil a podal proti tomuto postupu stížnost, o které nebylo dle jeho tvrzení v zákonné lhůtě rozhodnuto. Z toho důvodu se žalobce žalobou u Krajského soudu v Plzni domáhal ochrany proti nečinnosti žalované označené jako Vězeňská služba České republiky, Věznice Ostrov.

[2] Krajský soud v záhlaví uvedeným usnesením podle § 7 odst. 2 a 6 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), postoupil věc Městskému soudu v Praze jakožto soudu místně příslušnému, neboť dospěl k závěru, že se žalobce domáhá poskytnutí informace od Vězeňské služby České republiky, která sídlí v Praze.

[3] Žalobce (stěžovatel) podal proti usnesení krajského soudu kasační stížnost, v níž namítá, že aplikace zákona o svobodném přístupu k informacím nesmí být založena na libovůli organizačních složek státu. Stěžovateli byly informace nejprve poskytovány (byť v omezené míře), poté je s poukazem na postavení správního orgánu odpovědnost přenášena na blíže neurčený právní subjekt (bez určení příslušného orgánu jednajícího jeho jménem). Stěžovatel navrhl zrušení napadeného usnesení. Současně požádal o ustanovení zástupce z řad advokátů pro řízení o kasační stížnosti a přiznání osvobození od soudních poplatků.

II. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[4] Soud předně podotýká, že v souladu se závěry usnesení rozšířeného senátu ze dne 9. 6. 2015, č. j. 1 As 196/2014 - 19, č. 3271/2015 Sb. NSS, není podání kasační stížnosti proti usnesení o postoupení místně příslušnému soudu podle § 7 odst. 6 s. ř. s. spojeno s poplatkovou povinností ani s povinným zastoupením advokátem. Napadené usnesení nepochybně právě takovým procesním rozhodnutím je, soud tudíž zaplacení soudního poplatku za kasační stížnost po stěžovateli nepožadoval.

[5] Pokud jde o žádost o ustanovení advokáta pro řízení o kasační stížnosti, soud odkazuje na řadu předchozích řízení zahájených stěžovatelem, ve kterých se stejně jako v projednávané věci jednalo o otázku místní příslušnosti soudu k projednání žalob týkajících se žádostí o informace podle zákona o svobodném přístupu k informacím (srov. např. rozsudky ze dne 19. 12. 2018, č. j. 1 As 395/2018 - 13; ze dne 3. 1. 2019, č. j. 2 As 395/2018 - 16; ze dne 17. 10. 2018, č. j. 3 As 81/2018 - 10; ze dne 8. 1. 2019, č. j. 4 As 362/2018 - 13; ze dne 10. 1. 2019, č. j. 5 As 359/2018 - 9; ze dne 16. 1. 2019, č. j. 6 As 348/2018 - 10; ze dne 10. 1. 2019, č. j. 7 As 513/2018 - 12; ze dne 18. 12. 2018, č. j. 8 As 364/2018 - 14; ze dne 13. 12. 2018, č. j. 9 As 400/2018 - 19; ze dne 20. 12. 2018, č. j. 10 As 273/2018 - 20). V těchto řízeních soud opakovaně vyslovil závěr, že ustanovení zástupce není k ochraně práv stěžovatele, který navíc má sám právní vzdělání, nezbytné.

[6] Soud následně posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[7] Kasační stížnost není důvodná.

[8] Podle § 7 odst. 2 s. ř. s., nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak, je k řízení místně příslušný soud, v jehož obvodu je sídlo správního orgánu, který ve věci vydal rozhodnutí v prvním stupni nebo jinak zasáhl do práv toho, kdo se u soudu domáhá ochrany. Podle § 7 odst. 6 s. ř. s. není-li soud, u něhož byl návrh podán, k jeho vyřízení místně příslušný, postoupí jej k vyřízení soudu příslušnému.

[9] V daném případě se stěžovatel domáhá ochrany proti tvrzené nečinnosti správního orgánu, kterou mělo být zasaženo do jeho práv ve věci poskytnutí informací podle zákona o svobodném přístupu k informacím. Ze shora citovaných rozsudků vyplývá (stěžovateli již dobře známý) jednoznačný závěr, že správním orgánem a povinným subjektem podle § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím je v souzené věci Vězeňská služba České republiky.

[10] Jak uvedl soud v rozsudku ze dne 10. 1. 2019, č. j. 5 As 359/2018 – 9, v téměř totožné stěžovatelově věci, výše „[u]vedené závěry Nejvyššího správního soudu dopadají v plném rozsahu i na nyní posuzovanou věc, pouze s tím rozdílem, že pro určení místní příslušnosti pro řízení o nečinnostní žalobě je rozhodující druhá část § 7 odst. 2 věty první s. ř. s., tedy skutečnost, že do práv stěžovatele tvrzenou nečinností mohla zasáhnout, i přes své nepřesné označení v žalobě, pouze Vězeňská služba ČR jako celek, tedy správní orgán se sídlem v obvodu Městského soudu v Praze, který je tak k řízení o dané žalobě soudem místně příslušným (včetně příslušnosti k tomu, aby po postoupení věci nejprve posoudil, zda jsou splněny další podmínky řízení o předmětné žalobě)“.

[11] Krajský soud proto správně uzavřel, že za správní orgán, který měl svou nečinností zasáhnout do stěžovatelových práv, je podle § 7 odst. 2 věty první s. ř. s. třeba považovat Vězeňskou službu České republiky se sídlem Soudní 1672/1a, Praha 4. Místně příslušným k projednání stěžovatelovy žaloby je proto podle Přílohy č. 2 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), Městský soud v Praze.

III. Závěr a náklady řízení

[12] Soud ze shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.). O náhradě nákladů řízení rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalované v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec úřední činnosti nevznikly, soud jí proto náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. června 2019

JUDr. Filip Dienstbier
předseda senátu